

Ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”

Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων

Ἡ “Νέα Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου” εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς τῆς ἀποκρυφίστριας Ἑλενας Πέτροβνας Μπλαβάτσκυ. Τὸν ὅρο αὐτό μέ –τὴν σημερινή του ἔννοια- χρησιμοποιεῖ καὶ ἡ “σχισματική” θεοσοφίστρια-ἀποκρυφίστρια **Ἀλίκη Μπέϊλυ (Beiley)**¹, ἤδη ἀπὸ τὸ 1920. Ὅπως ὑποστηρίζει, τὰ “μηνύματα” ποὺ ἐλάμβανε ἡ Μπέϊλυ δῆθεν ἀπὸ ἓνα Δάσκαλο, ὀνομαζόμενο “ὁ Θιβετιανός” (μαθητὴς κατὰ τὴν θεοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Dywal Khul), τὰ κατέγραψε σὲ μιά σειρά βιβλίων της, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ βιβλίον μέ τὸν τίτλον **“Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ”**. Στὰ “μηνύματα” αὐτὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴν ἀνάγκη ἐγκαθίδρυσης μιᾶς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, ποὺ νὰ συνάδει καὶ νὰ ἐναρμονίζεται μέ τίς δοξασίες καὶ τὰ “πιστεύματα” τῆς “Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου”. Αὐτὴ ἡ “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” θὰ συνοδεύει τὴν *“ἐπανεμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς”* καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἀσκεῖται ἀπὸ τοὺς “πιστοὺς” του, ἀντικαθιστώντας κάθε ἄλλη θρησκεία καὶ λατρεῖα ποὺ ἀσκεῖται σήμερα.

1. Ὁ “Χριστός” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”

Προτοῦ ὅμως προχωρήσουμε, γιὰ νὰ δοῦμε ποιά θὰ εἶναι, κατὰ τὴν Μπέϊλυ, αὐτὴ ἡ “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία”, πρέπει, νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ὁ θεοσοφικός “Χριστός” τῆς Μπέϊλυ –ὁ “Χριστός” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τὸν Ἀληθινὸ Χριστό, τὸν Ἰησοῦ Χριστό τῶν Εὐαγγελίων. Ὁ “Χριστός” τῆς Μπέϊλυ εἶναι μιά καθαρὰ νεοεποχίτικη-ἀποκρυφιστικὴ ἐκδοχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ “Χριστός” δέν εἶναι πλέον πρόσωπο, ἀλλὰ μιά κατάστασις, ἡ *“χριστικὴ κατάστασις ἢ συνείδησις”*. Στὸ πιὸ πάνω βιβλίον της γράφει: *“Υπάρχει μιά διαρκῶς μεγεθυνομένη καὶ ἀναπτυσσομένη πίστις ὅτι, ἐντός μας ὑπάρχει ὁ Χριστός, ὅπως ὑπῆρχε καὶ ἐντός τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ καὶ ἡ πίστις αὐτὴ θὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ ὁλόκληρην τὴν στάσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπέναντι τῆς ζωῆς”*². Καὶ σὲ ἄλλο βιβλίον της γίνεται πιὸ

¹ Ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν Θεοσοφίαν τὸ 1922 καὶ ἱδρύσκει ἄλλες ὁργανώσεις, ὅπως τὴν “Lucis Trust”, τὴν “Παγκόσμια Καλὴ Θέλησις”, τὴν “Σχολὴ Ἀρκέν” καὶ τὰ “Τρίγωνα”.

² Ἀλ. Μπέϊλυ Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, σ. 39.

σαφής: *“Ἡ ἰδέα ἑνὸς προσωπικοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἐκλείψει καί νά ἀντικατασταθεῖ ἀπό τόν Χριστό σάν ζωή καί ἐλπίδα γιά ὅλους μας”*³.

Στήν ἴδια γραμμή βρίσκεται, βεβαίως, καί ἡ “προκάτοχος” τῆς Μπέϊλυ στήν Θεοσοφία Ἑλενα Πέτροβνα Μπλαβάτσκυ. Καί γι’αὐτήν, ὁ “Χριστός” εἶναι ὁ “κοσμικός Χριστός” καί βρίσκεται μέσα σέ κάθε ἄνθρωπο. *“Ὁ Χριστός, λέει ἡ Μπλαβάτσκυ, - ὁ ἀληθινός ἐσωτερικός ΣΩΤΗΡ – δέν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ μέσα σέ κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη”*,

4. *“Ὁ ὅρος “Χριστός” ἢ “χριστική κατάσταση”, συνεχίζει, ἦταν πάντοτε συνώνυμος μέ τόν ὅρο “Μαχατμική κατάσταση”, δηλαδή ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τή θεία ἀρχή μέσα του. Ὅπως λέει ὁ Παῦλος (Εφεσ. 3,17): “κατοικῆσαι τόν Χριστόν διά τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν”. Πού σημαίνει, “ὥστε νά βρεῖτε τόν Χριστό μέσα στόν ἐσωτερικό σας ἄνθρωπο μέσω τῆς γνώσεως καί ὄχι μέσω τῆς πίστεως”*⁵.

Ἡ “χριστική” αὕτη κατάσταση καταλαμβάνεται κατά καιρούς ἀπό *“Παγκόσμιους Ἀβατάρς ἢ Σωτῆρες”*, ἕνας ἀπό τούς ὁποίους ὑπῆρξε καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κατά τήν *“Ἐποχή τῶν Ἰχθύων”*. Σήμερα ὅμως ἄλλος εἶναι ὁ *“ζῶν Χριστός”*, τόν ὁποῖον ἀποδέχεται καί κηρύττει ἡ *“Νέα Ἐποχή”*. Γράφει ἡ Μπέϊλυ ἐν προκειμένῳ: *“Ὅ,τι πρέπει νά μᾶς ἀπασχολήσῃ εἶναι ὁ ζῶν, ὁ ἐν δράσει, ὁ σκεπτόμενος Χριστός καί νά ἐνθυμούμεθα πάντοτε ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι αἰωνίως ἀληθής καί ὅτι χρειάζεται μόνον νά ἐρμηνευθῇ ἐκ νέου, ὑπό τό φῶς τῆς θέσεώς της εἰς τήν μακράν διαδοχήν τῶν θείων ἀποκαλύψεων. Μέρος αὐτῆς τῆς συνεχείας ἀποτελεῖ ἡ πρό δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀποστολή Του ἐπὶ τῆς γῆς καί δέν ἀποτελεῖ ἱστορίαν χωριστήν, ἄσχετον μέ τό παρελθόν, πού ὑπογραμμίζει ἀπλῶς μίαν 33ετῆ περίοδον, χωρίς νά παρέχῃ καμμίαν σαφή ἐλπίδα διά τό μέλλον”*⁶.

Τελικά, ὁ νεοεποχίτικος “Χριστός” τῆς Μπέϊλυ εἶναι ἕνας *“Παγκόσμιος Ἐκπαιδευτής καί αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι ἀπλῶς μία ἀπό τās ὁδοῦς διδασκαλίας τās ὁποίας θά χρησιμοποιοῦν”*,⁷. *“Υπό ἔποψιν*

³ Τῆς ἰδίας, Ἀπό τήν Βηθλεέμ στόν Γολγοθᾶ, σ. 316.

⁴ Ἑλ. Μπλαβάτσκυ, Ὁ ἐσωτερικός χαρακτήρας τῶν Εὐαγγελίων, σελ.12.

⁵ Αὐτόθι σ.30. Μέ τίς θεοσοφικές θέσεις ταυτίζονται καί οἱ Ροδόσταυροι: *“Πρῶτα ἀπ’ὅλα, γράφουν, πρέπει νά ἐπανεέλθουμε σ’ἕνα παλιό θέμα καί νά δηλώσουμε ξανά ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνας ἱεροφάντης μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος πού διαμένει κάπου ἔξω ἀπό τό χονδροειδῆ ὕλικό κόσμο. Κατά πρῶτο λόγο εἶναι ἕνα ἀπρόσωπο, ἀπεριόριστο ὄν πού ἐκδηλώνεται σάν Φῶς, Δύναμη, Ἰσχυρό πεδίο Ἀκτινοβολίας”*, Rijckenbrgh J.V., Ὁ ἐρχόμενος νέος ἄνθρωπος, σ. 30.

⁶ Ἀλ. Μπέϊλυ, Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, ἐνθ. ἀνωτ., σσ. 69-70.

⁷ Αὐτόθι, σ. 20.

θρησκείας μπορεί να είναι Χριστιανός ή Βουδδιστής ή και να μην έχει καμμίαν απολύτως θρησκείαν”⁸. Πάντως, η έλευσή του “άποτελεῖ ἓνα πνευματικόν συμβάν, πού ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς διὰ νά ἐπιφέρῃ μεγάλας μεταβολάς ἢ μεγάλας ἐπανορθώσεις, διὰ νά ἐγκαινιάσῃ ἓνα νέον πολιτισμόν”⁹.

Αὐτός ὁ “Χριστός” θά εἶναι ὁ νέος “Ἀβατάρ”, πού ἔρχεται γιά νά ἐγκαθιδρύσῃ τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία”, στήν ὁποία θά συγχωνευθοῦν ὅλες οἱ θρησκείες. “Ὁ Χριστός δέν ἔχει θρησκευτικούς φραγμούς εἰς τήν συνείδησίν Του. Δέν Τόν ἐνδιαφέρει ποίαν πίστιν ἀκολουθεῖ ὁ ἄνθρωπος”. Καί τοῦτο διότι μέχρι τώρα καί “ἐπὶ δύο χιλιάδες ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ὑπέρτατος Ἀρχηγός τῆς Ἀοράτου Ἐκκλησίας, τῆς Πνευματικῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπό μαθητάς ἐξ ὅλων τῶν θρησκειῶν”¹⁰.

Αὐτός ὁ “Χριστός” εἶναι ὁ “Ἀναμενόμενος” τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, πού ταυτίζεται μέ τόν Μαϊτρέγια, τόν Βοδδισάττβα ἢ τόν Ἰμάμ Μαχντί. Ὁ “Χριστός” πού θά ἔλθῃ, λέει, “δέν θά εἶναι ὅπως ὁ Χριστός πού (κατά τό φαινόμενον) μᾶς ἐγκατέλειψε. Δέν θά εἶναι ὁ “ἄνθρωπος τῶν θλίψεων”, δέν θά εἶναι μιά σιωπηλή, στοχαστική φυσιογνωμία· θά εἶναι ὁ Κῆρυξ λόγων πνευματικῶν, πού δέν θά ἔχουν ἀνάγκη ἐρμηνείας καί οὔτε θά τοῦς δοθῇ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία, διότι Ἐκεῖνος θά εἶναι παρών διὰ νά ὑποδεικνύῃ τήν ἀληθῆ ἐννοίαν... Ἐπὶ δύο χιλιάδες ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ὑπέρτατος Ἀρχηγός τῆς Ἀοράτου Ἐκκλησίας, τῆς Πνευματικῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπό μαθητάς ἐξ ὅλων τῶν θρησκειῶν. Ἀναγνωρίζει καί ἀγαπᾷ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι μέν Χριστιανοί, ἀλλ’οἱ ὁποῖοι διατηροῦν τήν πίστιν των πρὸς τοῦς ἰδρυτάς τῆς θρησκείας των, τόν Βούδδαν, τόν Μωάμεθ καί ἄλλους”¹¹.

Αὐτός λοιπόν ὁ “Χριστός” ἔρχεται γιά νά ἐγκαθιδρύσῃ τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία”.

2. Τά χαρακτηριστικά τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”

Ποιά ὅμως θά εἶναι τά κύρια χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” καί ποιοί οἱ τρόποι τῆς ἐπικράτησής της; Ἐδῶ θά περιοριστοῦμε μόνο στά ὅσα γράφει ἡ Ἀλ. Μπέϊλυ στό πῶς πάνω βιβλίο της (ὑπάρχουν βέβαια καί πλῆθος ἄλλων παρομοίων κειμένων ἐκφραστῶν τῆς “Νέας Ἐποχῆς”).

⁸ Αὐτόθι, σ. 21.

⁹ Αὐτόθι, σ. 10.

¹⁰ Αὐτόθι, σ. 65.

¹¹ Αὐτόθι.

Πρωτίστως, πρέπει νά ποῦμε ὅτι γιά τήν “Νέα Ἐποχή”, γενικῶς, ἡ δισχιλιετής ἐποχή τοῦ Χριστιανισμοῦ θεωρεῖται ὡς ἐποχή περιορισμοῦ, στενότητος, κυριαρχίας τῶν ἐντολῶν, καταπίεσης, πολέμων, δίωξης τῶν ἐλεύθερα σκεπτομένων ἀνθρώπων καί καταστροφῆς τῆς φύσης. Μέ τήν “Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου” εἰσερχόμαστε στήν ἐποχή τοῦ φωτός, τῆς ἁρμονίας, τῆς δικαιοσύνης, “τῆς ἀδελφότητος, τῆς συναδελφότητος, τῆς παγκοσμίου συνεργασίας καί μιᾶς εἰρήνης, ἡ ὁποία νά βασίζεται εἰς ὀρθάς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις”¹². Ὡς αὕτη ἡ “ἰδανική” κατάσταση θά ἐπιτευχθεῖ μέ τήν ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, ἡ ὁποία θά δημιουργήσῃ καί μιᾶ “νέα συνείδηση”.

Ὁ “Χριστός”, μαζί μέ τήν “Πνευματική Ἱεραρχία”, τῆς ὁποίας ἡγεῖται, δέν θά καταστρέψουν “ὅλα ὅσα ἡ ἀνθρωπότης ἔχει θεωρήσῃ μέχρι τοῦδε ὡς “ἀναγκαῖα διὰ τήν σωτηρίαν”... Ὅταν θά ἐμφανισθῇ καί πάλιν ὁ Χριστός, τά ἐπουσιώδη ἀσφαλῶς θά ἐκλείψουν θά παραμείνουν ἐκεῖνα πού θεμελιώνουν τήν πίστιν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θά κατορθώσῃ Αὐτός νά ἀνεγείρῃ τήν νέαν ἐκείνην παγκόσμιον θρησκείαν, πού ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ἀναμένουν”¹³.

Ὡς “ἐπουσιώδη”, ἡ Μπέϊλυ θεωρεῖ καί χαρακτηρίζει, βεβαίως, τά οὐσιώδη χαρακτηριστικά κάθε θρησκείας καί ἰδιαζόντως τοῦ Χριστιανισμοῦ, στήν κατάργησιν τῶν ὁποίων στοχεύει. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὡς “ἐκεῖνα πού θεμελιώνουν τήν πίστιν” οὐσιαστικά ἐννοεῖ τό συγκρητιστικό ἀποτέλεσμα τῆς συγχώνευσης διαφόρων θρησκευτικῶν “πίστεων” καί “παραδόσεων”, πού συμφωνοῦν μέ τίς ἀποκρυφιστικές δοξασίας τῆς “Νέας Ἐποχῆς”.

Κατά τήν Μπέϊλυ, ὅπως καί γιά κάθε θεοσοφική καί ἀποκρυφιστική ὁμάδα, ὅλες οἱ θρησκείες καί οἱ “παραδόσεις” εἶναι ἴδιες. Εἶναι “ἀτραποί”, διαφορετικά μονοπάτια, πού ξεκινοῦν ἀπό τήν ἴδια “πηγή” καί καταλήγουν στό ἴδιο ἀποτέλεσμα. Γράφει χαρακτηριστικά ἡ Μπέϊλυ: “Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως ἐπίσης, χρειάζονται καί αὐταί ν’ἀντιληφθοῦν ὅτι, κατά βάσιν, δέν ὑπάρχει εἰμὴ μία καί μόνη Ἐκκλησία, πλήν δέν εἶναι ἀνάγκη ἡ μία αὕτη Ἐκκλησία νά εἶναι ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανικός θεσμός· ὁ Θεός ἐργάζεται κατά τρόπους πολλούς, διὰ πολλῶν πίστεων καί διὰ πολλῶν θρησκευμάτων· διὰ τῆς ἐνώσεώς των θ’ἀποκαλυφθῇ ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας. Αὐτός εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού ἐπιβάλλουν τήν ἐξάλειψιν τῶν ἐπουσιωδῶν διδασκαλιῶν καί, μέ τήν ὑπογράμμισιν ἐκείνων πού ἐνισχύουν τήν ἐνότητά των, θ’ἀποκαλυφθῇ ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας. Αὐτό ἀκριβῶς θά κάμῃ ἡ νέα παγκόσμιος θρησκεία καί ἡ

¹² Αὐτόθι, σ. 160.

¹³ Αὐτόθι, σ. 153,

ἐπιτέλεσις αὐτοῦ τοῦ ἔργου θά προχωρήσῃ γρήγορα μέ τήν ἐπανεμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ¹⁴.

Καί σέ ἄλλο βιβλίο της ἡ Μπέϊλυ ἐπαναλαμβάνει: “Οἱ ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν πίστεων συναντῶνται σήμερα γιά νά συζητήσουν τήν δυνατότητα εὐρέσεως μιᾶς βάσεως τέτοιας παγκοσμιότητος καί ἀλήθειας πάνω στήν ὁποία νά μποροῦν νά ἐνωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί στήν ὁποία νά μπορεῖ νά βασιστεῖ ἡ ἐρχόμενη παγκόσμια θρησκεία¹⁵.”

Συνοψίζοντας τίς θέσεις τῆς Μπέϊλυ, ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, γράφει: “Πίσω λοιπόν, ἀπό κάθε θρησκεία, χριστιανική, βουδιστική, μωαμεθανική, ροδοσταυρική, θεοσοφική, ἀποκρυφιστική, κρύβεται ἡ ἴδια “Πηγὴ” καί ἡ ἴδια “Σοφία”. Ἡ καθεμιὰ ἀπό αὐτές ἀποτελεῖ ξεχωριστό δρόμο, πού προσαρμόζεται στήν ἰδιοσυγκρασία τοῦ καθενός. Γι’αὐτό, καί οἱ “ἐρευνητές τῆς ἀλήθειας”, καθὼς προχωροῦν, “ἐξαλείφουν ὅ,τι εἶναι ἐπουσιῶδες”, καταλήγουν σέ “ἓνα ἐσώτερο σῶμα ἀληθειῶν, πού εἶναι τό ἴδιο σέ κάθε θρησκεία”. Αὐτό ἡ κίνησις τό ἀποκαλεῖ “ἀποκρυφισμό” καί “ἐπιστήμη ἐκείνου πού εἶναι κρυμμένο καί καλυμμένο”¹⁶.

Ἡ Μπέϊλυ καταγράφει στό βιβλίο της καί πῶς ὁραματίζεται τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία”: “Ὁραματιζόμεθα ὡσαύτως μίαν νέαν καί ζωτικήν παγκόσμιον θρησκείαν, μίαν πίστιν καθολικήν ἢ ὁποία θά ἔχῃ τὰς ρίζας της εἰς τό παρελθόν, ἀλλά θ’ ἀποσαφηνίζῃ τήν ἀνατέλλουσαν νέαν ὠραιότητα καί τήν ἐπερχομένην ζωτικήν ἀποκάλυψιν¹⁷.”

Στήν διαδικασία γιά τήν ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” θεμελιώδη ρόλο διαδραματίζει ἡ “Πνευματική Ἱεραρχία”. “Ὅσοι ἀποτελοῦν αὐτή τήν “Πνευματική Ἱεραρχία” εἶναι οἱ “Πνευματικοὶ Ἐκτελεσταὶ τοῦ Σχεδίου τοῦ Θεοῦ” καί εἶναι ἐνταγμένοι στόν “Νέον Ὅμιλον Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου”... Ἄλλοι τοὺς ὀνομάζουν Πνευματικὴν Ἱεραρχίαν, ἄλλοι Κατοικίαν τοῦ Φωτός, Κέντρον ὅπου εὐρίσκονται οἱ Διδάσκαλοι τῆς Σοφίας, Μεγάλην Λευκὴν Στοάν¹⁸.”

Στήν προσπάθεια αὐτή, λέει ἡ Μπέϊλυ, πρέπει νά ἐπιδιωχθεῖ, ἀφ’ ἐνός μὲν, ἡ ἀλλαγὴ τῆς περὶ Θεοῦ ιδέας, τήν ὁποία μέχρι σήμερα διδάσκει στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἐκκλησία καί ἡ ἀποδοχὴ τῆς “συνεχείας τῆς θείας ἀποκαλύψεως” καί, ἀφ’ ἑτέρου, ἡ παραδοχὴ “τοῦ Νόμου τῆς Ἀναγεννήσεως καί τοῦ Νόμου τῆς Αἰτίας καί τοῦ Αποτελέσματος”, δηλαδή τῆς ἰνδουϊστικῆς καί νεοεποχίτικης δοξασίας τῆς μετενσάρκωσης¹⁹.

¹⁴ Αὐτόθι, σ. 170.

¹⁵ Ἀλ. Μπέϊλυ, Ἀπὸ τῆ Βηθλεέμ στόν Γολγοθᾶ, σσ. 12-13.

¹⁶ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ὁ Ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, τ. ΣΤ’, σ. 151.

¹⁷ Ἀλ. Μπέϊλυ, Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, ἔνθ. ἄνωτ., σ. 160.

¹⁸ Αὐτόθι, σ. 158.

¹⁹ Αὐτόθι, σ. 156.

Κατά τήν Μπέϊλυ ήδη από τίς μέρες της (πέθανε τό ἔτος 1949) ἡ σημερινή ἀνθρωπότητα ἔχει κατάλληλα προετοιμασθεῖ, ὥστε νά ἀποδεχθεῖ αὐτή τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία”: *“Βραδέως σήμερον, ἡ ἰδέα μιᾶς παγκοσμίου θρησκείας καί ἡ ἀνάγκη τῆς ἐμφανίσεώς της, γίνεται εὐρέως ἐπιθυμητή καί ἐργασία συντελεῖται διά τήν πραγματοποίησίν της. Ἡ συγχώνευσις τῶν πίστεων ἀποτελεῖ τώρα ἔδαφος συζητήσεων. Τῆς νέας παγκοσμίου θρησκείας τά βάθρα θά τά καθορίσουν ὅσοι ἐργάζονται εἰς τόν τομέα τῆς θρησκείας. Αὐτό εἶναι τό ἔργον στοργικῆς συνθέσεως καί θά ὑπογραμμίζῃ τήν ἐνότητα καί τήν συναδελφότητα τοῦ πνεύματος. Ἡ ὁμάς αὐτή ἐργατῶν, εἶναι, ὑπό ὠρισμένην ἔννοιαν ἀγωγός τῆς δραστηριότητος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Παγκοσμίου Ἐκπαιδευτοῦ. Τήν ἐξέδραν τῆς νέας παγκοσμίου θρησκείας θά τήν κατασκευάσουν πολλαί ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται ὑπό τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Χριστοῦ”*²⁰.

3. Τρόποι ἐγκαθίδρυσής τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”

Γιά τήν ἐπιβολή καί τήν ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” ἡ Μπέϊλυ ὑποδεικνύει “τάς μεγάλας γενικὰς γραμμάς” καί μερικούς “πρακτικούς” τρόπους, τοὺς ὁποῖους θεωρεῖ ἀπαραίτητους.

Πρῶτο ὅμως μέλημα τῆς Μπέϊλυ εἶναι νά “ξεκαθαρίσει” ὅτι στήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” δέν ἔχει θέση ἡ “προσευχή” καί ἡ “λατρεία”, ὅπως αὐτές ἀσκοῦνται μέχρι σήμερα. Ἀντ’ αὐτῶν εἰσάγεται ἡ “ἐπιστήμη τῆς Ἐπικλήσεως” (“Μεγάλη Ἐπίκλησις”, μέ τά τρία εἶδη της) καί τῆς “Προκλήσεως”. Τό ἔργο τῆς “Ἐπικλήσεως”, τό ὁποῖο “εἶναι ἡ κλείς τῆς μελλούσης παγκοσμίου θρησκείας”, θά ἐκτελεῖται μέν ἀπό ἐξασκημένες πρὸς τοῦτο “μάζες ἀνθρώπων”, ὅμως θά ἀποτελεῖ κυρίως ἔργο ἐμπείρων ἀτόμων *“πού ἔχουν ἐκγυμνάσει τόν νοῦν των διά τοῦ ὀρθοῦ διαλογισμοῦ, πού γνωρίζουν τήν δύναμιν τῶν μαγικῶν τύπων, τῶν μάντρας ἢ μαγικῶν ἐπωδῶν καί τῶν ἐπικλήσεων καί οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται συνειδητῶς”*²¹.

Ἡ ἀντικατάστασις τῆς προσευχῆς μέ τόν διαλογισμό καί ἡ σύνδεσις τούτου μέ τά Ἰνδουϊστικά “μάντρας” καί τοὺς “μαγικούς τύπους” καί τίς “μαγικές ἐπωδούς”, ἀποκαλύπτουν κατά τόν πλέον σαφῆ καί κατηγορηματικό τρόπο τόν μαγικό, ἀποκρυφιστικό καί ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”.

Στήν συνέχεια ἡ Μπέϊλυ προτείνει καί “πρακτικούς” τρόπους, μέ τοὺς ὁποῖους θά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς “Νέας Παγκόσμιας

²⁰ Αὐτόθι, σ. 169, (ὑπογράμμιση δική μας).

²¹ Αὐτόθι, σ. 163.

Θρησκείας”. Μεταξύ αὐτῶν, ἰδιαίτερη σημασία καί προτεραιότητα δίνει στήν καθιέρωση τριῶν μεγάλων “κυρίων” ἑορτῶν τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” καί βεβαίως, ὡς γνήσιο τέκνο τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, τίς συνδέει μέ τήν ἀστρολογία καί τόν ζωδιακό κύκλο. “Ἡ θέσπισις μερικῶν μεγαλειτέρων ἑορτῶν ἐν σχέσει μέ τήν Σελήνην καί, εἰς μικρότερον βαθμόν μέ τόν Ζωδιακόν, θά προκαλέσῃ τήν ἐνίσχυσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐπικλήσεως καί τήν, συνεπεία τούτου, εἰσροήν τῶν προκαλουμένων ἐπιρροῶν”²². Ἡ θέσπιση αὐτῶν τῶν τριῶν “κυρίων” καί παγκοσμίων ἑορτῶν θά δημιουργήσῃ μία “ὁμοιομορφία εἰς τά τυπικά τῶν θρησκευτῶν τοῦ κόσμου”, λέει ἡ Μπέϊλυ, “θά βοηθήσῃ τούς ἀνθρώπους παντοῦ νά ἐνισχυθοῦν ἀμοιβαίως εἰς τό ἔργον των καί νά ἰσχυροποιήσουν εἰς μέγαν βαθμόν τά ρεύματα τῆς σκέψεως, πού κατευθύνονται πρός τάς Πνευματικές Ζωάς, πού ἀναμένουν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ Χριστιανική θρησκεία ἔχει τάς μεγάλας ἑορτάς, οἱ Βουδδισταί ἑορτάζουν τήν σειράν τῶν διαφόρων ἰδικῶν των πνευματικῶν γεγονότων, καί οἱ Ἰνδουῖσταί ἔχουν καί ἐκεῖνοι ἄλλον κατάλογον ἀγίων ἡμερῶν. Εἰς τόν κόσμον τοῦ μέλλοντος, ὅταν θά ὀργανωθῇ, ὅλοι οἱ μέ πνευματικές προθέσεις καί τάσεις ἀνθρώποι παντοῦ, θά ἑορτάζουν τάς ἰδίας ἀγίας ἡμέρας. Αὐτό θά ἐπιφέρῃ τήν συγκέντρωσιν καί ἐναποθήκευσιν τῶν πνευματικῶν πόρων καί μίαν κοινήν πνευματικὴν προσπάθειαν, ἐπὶ πλέον δέ καί τήν ταυτόχρονον πνευματικὴν ἐπὶ κλησιν. Ἡ δυναμικότης ἐνός τοιούτου γεγονότος εἶναι προφανής”²³.

Μέ τό σχέδιο αὐτό, πού προτείνει ἡ Μπέϊλυ, δέν θά ὑπάρχουν πλέον ξεχωριστές ἑορτές γιά κάθε θρησκεία, ἀλλά ὅλοι μαζί θά ἑορτάζουν “γεγονότα” τῶν διαφόρων “παραδόσεων”, μέσα βεβαίως σέ ἓναν τερατώδη θρησκευτικό συγκρητισμό-χοάνη, ὁ ὁποῖος εἶναι προφανές ὅτι ἀνατρέπει ὁλόκληρη τήν χριστιανική διδασκαλία καί τήν πίστη στήν μοναδικότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Συγκεκριμένα, ἡ Μπέϊλυ “ὑποδεικνύει” τρεῖς κατ’ ἔτος “κύριες ἑορτές” προσπαθώντας συγχρόνως νά “προφητεύσῃ”, ὅπως γράφει, “τήν φύσιν τῶν παγκοσμίων ἑορτῶν τοῦ μέλλοντος”. Οἱ “κύριες” αὐτές ἑορτές θά συμπίπτουν μέ τρεῖς διαδοχικές πανσελήνους τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου καί Ἰουνίου. Μέ βάση αὐτές τίς “κύριες ἑορτές” θά καθιερωθοῦν καί ἄλλες μικρότερες κοινές γιά ὅλους ἑορτές, οἱ ὁποῖες θά καλύπτουν ὁλόκληρο τόν ζωδιακό κύκλο. Οἱ τρεῖς “κύριες ἑορτές” θά εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

α) **Ἡ “Εορτή τοῦ Πάσχα”**. “Εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ ἀναστάντος, ζῶντος Χριστοῦ, τοῦ Ἐκπαιδευτοῦ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς

²² Αὐτόθι, σ. 164.

²³ Αὐτόθι, σ. 165.

Πνευματικής Ίεραρχίας... Ἡ ἐορτή καθορίζεται πάντοτε ἀπό τήν ἡμερομηνίαν τῆς πρώτης Πανσελήνου τῆς ἀνοίξεως καί ἀποτελεῖ τήν μεγάλην Χριστιανικήν Ἑορτήν τῆς Δύσεως”²⁴.

Βεβαίως ἐδῶ ὁ ἀναγνώστης δέν πρέπει νά παραπλανηθεῖ ἀπό τήν χρήση τῶν ὄρων “ἀναστάντος”, “Χριστός” καί “Χριστιανική Ἑορτή”. Ὁ ὅρος “Χριστός” τῆς Μπέϊλυ συνοδεύεται ἀπό τόν κατηγορηματικό προσδιορισμό “ζῶν”. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δέν ἐννοεῖται ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλά ὁ “ζῶν” σήμερα “Χριστός” τῆς “Νέας Ἐποχῆς” -καί ἐν προκειμένῳ ὁ “Χριστός” τῆς Θεοσοφίας καί τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ- πού μπορεῖ νά εἶναι ὁ Μαϊτρέγια ἢ κάποιος ἄλλος ζωντανός δῆθεν “Χριστός”, δηλαδή μιᾶ “χριστική κατάστασις”. Γι’ αὐτό καί ὁ “Χριστός” αὐτός προσδιορίζεται ὡς “Ἐκπαιδευτής ὄλων τῶν ἀνθρώπων” καί ὡς “Ἀρχηγός τῆς Πνευματικῆς Ίεραρχίας”. Ἐπομένως, Ἡ **“Ἑορτή τοῦ Πάσχα”** τῆς Μπέϊλυ δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τό Χριστιανικό Πάσχα καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόσον ἡ χρήση τοῦ ὅρου **“Ἑορτή τοῦ Πάσχα”**, ὅσο καί ἡ σύνδεσή του μέ τήν πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἡμερίας εἶναι παραπλανητικά.

β) **Ἡ “Ἑορτή τοῦ Βεσάχ”**. “Εἶναι ἡ ἐορτή τοῦ Βούδδα, τοῦ Πνευματικοῦ Μεσολαβητοῦ μεταξύ τοῦ ὑψίστου πνευματικοῦ κέντρου τῆς Σαμπάλλας καί τῆς Ίεραρχίας... Ἡ ἐορτή αὕτη θά καθορίζεται πάντοτε ἐν σχέσει πρός τήν Πανσέληνον τοῦ Μαΐου, ὅπως συμβαίνει καί σήμερα. Εἶναι ἡ μεγάλη ἐορτή τῆς Ἀνατολῆς”²⁵.

Κατά τήν ἐορτή αὕτη, λέει ἡ Μπέϊλυ, “ἀνά πᾶν ἔτος (κατά τήν ἐορτήν τοῦ Βεσάκ, τῆς Πανσελήνου τοῦ Μαΐου), ὁ Βούδας ἐπικοινωνεῖ μέ τήν ἀνθρωπότητα, διά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς συγκεντρωμένης καί μέ προσοχήν παρακολουθοῦσης Ίεραρχίας”²⁶.

Ἡ Μπέϊλυ μεταφέρει καί ἓνα “παλαιό θρύλο, ὁ ὁποῖος ἔχει σήμεραν ἐφαρμογήν καί παρέχει τήν κλεῖδα τῶν σχέσεων τοῦ Χριστοῦ μέ τόν Βούδδαν”, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο, “ὑπό συμβολικήν μορφήν”, ὁ Βούδδας, ὅταν ἔφθασε στήν φώτιση “προέβλεψε τήν ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν ὁ Ἀδελφός Του, ὁ Χριστός, θά εἰργάζετο εἰς τό ἔργον τῆς Μεγάλης Ὑπηρεσίας” καί γιά νά βοηθήσει τόν “Χριστόν”, “ἀφῆκεν ὀπίσω Του (πρός χρῆσιν τοῦ Χριστοῦ), ἐκεῖνο πού φέρει τό μυστηριῶδες ὄνομα “τά ἐνδύματά Του”. Ἐκληροδότησε καί ἀφῆκε εἰς κάποιο μέρος ἀσφαλές, τό σύνολον τῆς συναισθηματικῆς- διαισθητικῆς Του φύσεως, ἐκεῖνο τό “ὅποῖον μερικοί ὀνομάζουν ἀστρικό σῶμα, καθῶς καί τό σύνολον τῆς

²⁴ Αὐτόθι, σ. 166.

²⁵ Αὐτόθι.

²⁶ Αὐτόθι, σ. 103.

γνώσεως καί τῆς σκέψεως Του, πού ὀνομάζεται ὁ νοῦς ἡ τό νοητικόν Του σῶμα”²⁷.

Κατά συνέπεια, καί ἡ ἑορτή αὐτή τοῦ βουδιστικοῦ **Βεσάχ** σχετίζεται καί συνδέεται μέ τόν “Χριστό”, ὅπως τόν θέλει καί τόν φαντάζεται ἡ “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” τῆς Μπέϊλυ.

γ) Ἡ τρίτη “κυρία” παγκόσμια ἑορτή εἶναι ἡ **“Εορτή τῆς Καλῆς Θελήσεως”**. “Αὕτή θά εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ Πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος... καί θά εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν ἔκφρασιν ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἑορτή αὕτη θά καθορίζεται κατ' ἔτος ἐν σχέσει μέ τήν Πανσέληνον τοῦ Ἰουνίου. Θά εἶναι ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν θ' ἀναγνωρίζονται ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητος... Κατ' ἔτος, κατά τήν ἡμέραν αὐτήν, ὁ Χριστός κηρύσσει τήν τελευταίαν ὁμιλίαν τοῦ Βούδδα ἐνώπιον τῆς συγκεντρωμένης Ἱεραρχίας”²⁸.

Κατά τήν ἑορτή αὐτή, λοιπόν, θά ἑορτάζεται “ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητος”. Δηλαδή θά λατρεύεται ἡ θεοποιημένη ἀνθρώπινη φύση, ἀφοῦ, κατά τήν “Νέα Ἐποχή”, ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατ' οὐσίαν “θεός”, “ἐκρόή” ἢ “ἐκδήλωση” τοῦ “θεοῦ”, μέρος τοῦ συμπαντικοῦ “Ἐνός” ἢ “Ὀλου”.

Αὐτές οἱ τρεῖς ἑορτές, συμπληρώνει ἡ Μπέϊλυ, ἂν καί δέν συσχετίζονται μεταξύ τους, ἤδη ἑορτάζονται σήμερα, ἀλλά χωριστά ἡ καθεμιά. Ὅμως, “Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν καί αἱ τρεῖς αὐταί ἑορταί θά τηροῦνται καθ' ὅλον τόν κόσμον πλησιάζει καί δι' αὐτῶν μία μεγάλη πνευματική ἐνότης θά ἐπιτευχθῇ καί τά ἀποτελέσματα τῆς Μεγάλης Προσεγγίσεως, πού εὐρίσκεται τόσο πλησίον μας κατ' αὐτήν τήν ἐποχήν, θά σταθεροποιηθοῦν μέ τήν χρῆσιν τῆς ὁμαδικῆς ἐπικλήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καθ' ὅλον τόν πλανήτην”²⁹.

Μέ βάση αὐτές τίς “κύριες” ἑορτές θά καθιερωθοῦν στήν συνέχεια καί ἄλλες μικρότερες κοινές ἑορτές, συνδεδεμένες πάντοτε μέ τήν πανσέληνο ἐκάστου μηνός, ὥστε ἔτσι νά καλύπτεται ὁλόκληρος ὁ ζωδιακός κύκλος. Ὅμως καί οἱ μικρότερες αὐτές κοινές ἑορτές “θ' ἀναγνωρίζονται ὡς ἔχουσαι ἐπίσης ζωτικήν σπουδαιότητα”. Ὅλες αὐτές οἱ ἑορτές “Θά ἐμπεδώσουν εἰς τήν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων τάς θείας ιδιότητας”. Στήν ἐμπέδωση καί κατάκτηση αὐτῶν τῶν “θείων ιδιοτήτων” θά φθάσουμε “μέ τήν ἐνδελεχῆ μελέτην τῆς φύσεως κάποιου ἀστερισμοῦ ἢ ἀστερισμῶν, πού ἀσκοῦν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν μηνῶν αὐτῶν. Ὁ Αἰγόκερως, π.χ. (τόν Δεκέμβριον), θά ἐφιστᾷ τήν προσοχήν μας εἰς τήν πρώτην μύησιν, τήν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τό σπήλαιον τῆς καρδίας καί θά μᾶς

²⁷ Αὐτόθι, σ. 107.

²⁸ Αὐτόθι, σ. 166.

²⁹ Αὐτόθι, σ. 167.

ὕποδεικνύει τὴν ἀναγκαιοῦσαν ἐξάσκησιν διὰ νὰ ἐπέλθῃ τὸ μέγα τοῦτο γεγονός εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου... Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, αἱ δώδεκα ἐτήσια ἐορταὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀποκάλυψιν τῆς θεότητος... καὶ θὰ ἐκφράζεται πλήρως ἡ σχέσις τοῦ Συνόλου πρὸς τὸ μέρος καὶ τοῦ μέρους πρὸς τὸ Σύνολον τοῦτο³⁰.

Σέ ὅλη αὕτῃ τὴν διαδικασία τοῦ καθορισμοῦ τῶν κοινῶν παγκοσμίων ἐορτῶν εἶναι φανερὴ ἡ στενὴ σχέση τῆς Μπέϊλυ καὶ γενικώτερα τῆς Θεοσοφίας μέ τὸν Ἀποκρυφισμό, ἀλλὰ κα μέ τὴν Ἀστρολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάση καὶ τὸ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο τῆς “Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου”.

4. Οἱ δυσκολίες γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς

Υπάρχουν ὅμως καὶ δυσκολίες γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, τίς ὁποῖες ἡ Μπέϊλυ δέν παραλείπει νὰ ἐπισημάνει. Κατὰ τὴν Μπέϊλυ, λοιπόν, δύο εἶναι οἱ συντελεστές πού δυσκολεύουν καὶ περιορίζουν τὴν σημερινὴ εὐκαιρία τῆς ἐπανεμφάνισης τοῦ “Χριστοῦ”: “1. Ἡ ἀδράνεια τοῦ συνήθους Χριστιανοῦ ἢ τοῦ πνευματικῶς σκεπτομένου ἀνθρώπου, εἰς κάθε χώραν - τῆς Ἀνατολῆς ἢ τῆς Δύσεως. 2. Ἡ ἔλλειψις τοῦ χρήματος διὰ τὸ ἔργον τῆς προετοιμασίας³¹. Μάλιστα, θεωρεῖ ὅτι ὁ δεύτερος “συντελεστής”, “Ἡ ἔλλειψις Οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ”, εἶναι “ἴσως ἡ κυριωτέρα δυσκολία καὶ εἰς πολλοὺς ἐνίοτε φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ δυσκολίαν ἀνυπέρβλητον”. Καὶ τοῦτο διότι “Περιλαμβάνει τὸ πρόβλημα τῆς ἀληθοῦς οἰκονομικῆς κηδεμονίας καὶ τῆς διοχετεύσεως ἀναλόγων χρηματικῶν ποσῶν εἰς ἀγωγούς, οἱ ὁποῖοι θὰ βοηθήσουν, κατὰ τρόπον ὀριστικόν, εἰς τὸ ἔργον τῆς προετοιμασίας διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Χριστοῦ”. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, οἱ “πνευματικοὶ ἐργάται... Ὅφειλουν νὰ συστήσουν τὸ συνδικάτον, τὸ ἴδρυμα ἢ τὴν ὀργάνωσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ διαχειρίζεται τὸ προσφερόμενον χρῆμα³².”

Ἐάν λοιπόν δέν ἐργασθοῦν σωστά καὶ ἐντατικά οἱ ὁπαδοί του, οἱ “πνευματικοὶ ἐργάται” δέν μπορεῖ νὰ “ἐπανεμφανισθῇ” ὁ “Χριστός”, διότι -ὡς φαίνεται- ἡ ἐπανεμφάνισή του δέν καθορίζεται ἀπὸ τὴν δική του ἐλεύθερη βούληση, ἀλλὰ “ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ἐργασίαν ἐξαρτᾶται ἡ

³⁰ Αὐτόθι, σσ. 167-168. Ἐδῶ ἡ Μπέϊλυ ταυτίζεται μέ τίς θέσεις τοῦ “Ὑδροχοϊκοῦ Εὐαγγελίου” τοῦ Levi Dowling, τὸ ὁποῖο κάνει λόγο γιὰ τίς πέντε “μῆσεις” τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ πρώτη εἶναι ἡ Γέννηση.

³¹ Αὐτόθι, σ. 178.

³² Αὐτόθι, σ. 184.

ἔλευσίς Του”³³. Ἡ ἔλευσή του ἐξαρτᾶται ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐμπέδωση ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἔργο στοῦ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀφοσιωθῶν οἱ ὅπαδοί του.

Ἀντιθέτως, ἡ Ἐκκλησία στοῦ θέμα αὐτό “παρενέβαλε ἐμπόδια εἰς τὸ διάστημα τῶν αἰώνων καὶ δέν τὸ ὑπεβοήθησε, λόγῳ τοῦ φανατικοῦ της ζήλου **νὰ κάμῃ ὅλους τοὺς λαοὺς "Χριστιανούς" καὶ ὄχι ὁπαδούς τοῦ Χριστοῦ**. Ἐξῆρε τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ὄχι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργικὴν κατανόησιν, ὅπως τὴν παρουσίασε μέ τὸ παράδειγμά Του ὁ “Χριστός”. Ἡ Ἐκκλησία ἐκήρυξε τὸν φλογερὸν Σαοὺλ τὸν Ταρσέα, καὶ ὄχι τὸν πρᾶον ξυλουργὸν τῆς Γαλιλαίας”³⁴.

Ἡ Μπέιλυ κατηγοεῖ ἀκόμη τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς θεολόγους της ὅτι ἔδωσαν ἐσφαλμένες ἐρμηνεῖες τῆς ἱστορίας τῶν Εὐαγγελίων καὶ διαστρέβλωσαν τὴν “ἀρχικὴν, κρυσταλλίνην ἀγνότητά της”. Ἔτσι, **“Ὁ Χριστός παρίσταται σήμερον ὡς γεννηθεὶς κατὰ τρόπον οὐχὶ φυσιολογικόν, ὡς διδάξας καὶ κηρύξας ἐπὶ τρία ἔτη καὶ κατόπιν σταυρωθεὶς καὶ τέλος ὡς ἀναστηθεὶς καὶ ἐγκαταλείψας τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ "καθίσῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός" ἐν ἐπιβλητικῇ πομπῇ εἰς τόπον ἄγνωστον**. Ἐπίσης, ὅλαι αἱ ἄλλαι προσεγγίσεις πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον λαόν, καὶ εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν καὶ χώραν, θεωροῦνται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὡς προσεγγίσεις ἐσφαλμέναι, ὡς ἐκτελούμεναι ἀπὸ τοὺς ὑποτιθεμένους “ἐθνικούς” καὶ ὡς ἔχουσαι ἀνάγκην τῆς Χριστιανικῆς παρεμβάσεως... **Ὁλόκληρος ἡ σπουδαιότης ἀπεδόθη, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, εἰς τὴν "δι' αἵματος θυσίαν τοῦ Χριστοῦ" ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς τοιαύτης θυσίας**. Ἡ διὰ μεσολαθήσεως συνταύτισις μέ τὴν Θεότητα, ἀντικατέστησε τὴν πεποιθήσιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς συνέστησε **νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας θεότητα**”(sic)³⁵.

Μέ αὐτὴ τὴν “ἐσφαλμένην” διδασκαλίαν της ἡ Ἐκκλησία συνετέλεσε στὴν καθυστέρηση τῆς ἐπανεμφάνισις τοῦ “Χριστοῦ”, καταστρέφοντας μέσα στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων τὴν “πεποίθησιν” γιὰ τὴν δική τους “θεότητα”.

Παρ’ ὅλα ταῦτα, ἡ Μπέιλυ εἶναι αἰσιόδοξη ὅτι ὅλα τὰ ἐμπόδια μποροῦν νὰ ὑπερπηδηθοῦν. Ἔτσι, θὰ ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία “ἡ διοικήσις θὰ εἶναι εἰς χεῖρας ἐνός λαοῦ πεφωτισμένου· οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δέν θὰ ἀνέχονται νὰ ὑπάρχῃ αὐθεντία εἰς καμμίαν Ἐκκλησίαν ἢ ὀλοκληρωτισμός εἰς οἰονδήποτε πολιτικόν σύστημα· δέν θ’ ἀνέχονται, οὔτε θὰ ἐπιτρέπουν νὰ διοικῇ οἰονδήποτε σῶμα ἀποτελούμενον ἀπὸ

³³ Αὐτόθι, σ. 202.

³⁴ Αὐτόθι, σ. 15, (ὑπογράμμιση δική μας).

³⁵ Αὐτόθι, σσ. 68-69, (ὑπογράμμιση δική μας).

άνθρώπους, πού αναλαμβάνουν νά τούς πείσουν ὅτι ὁ φ ε ί λ ο υ ν νά πιστεύουν διά νά σωθοῦν ἢ ποίαν κυβέρνησιν ὁ φ ε ί λ ο υ ν νά δεχθοῦν”³⁶.

Μέ τήν παρέμβαση τῆς “Πνευματικῆς Ἱεραρχίας”, ἀλλά καί τοῦ ἴδιου τοῦ “Χριστοῦ”, ὑπάρχουν ἤδη “πεφωτισμένοι ἄνθρωποι”, ὅπως εἶναι ὁ “Νέος Ὁμιλος τῶν Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου”, καί ἐργάζονται σ’αὐτό τό ἔργο. “Ἄνδρες καί γυναῖκες παντοῦ καί εἰς κάθε τομέα τῆς ζωῆς, ἐξαγγέλλουν τάς νέας αὐτάς ἀληθείας, πού εἰς τό μέλλον θά διέπουν τήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων· συνιστοῦν τάς νέας ἐκείνας ὁργανώσεις, τάς κινήσεις καί τάς ομάδας –τάς μεγάλας καί τάς μικράς- πού θά ἐξοικειώσουν τάς μάζας τῶν ἀνθρώπων μέ τήν πραγματικότητα τῆς ἀνάγκης καί μέ τόν τρόπον, μέ τόν ὁποῖον θ’ἀντιμετωπισθῇ”³⁷. Ὁ “ἐργάτης” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” θά ἀντιληφθεῖ σύν τῷ χρόνῳ, ὅτι “ὑπάρχει ἐπὶ τῆς Γῆς μία καλῶς ὁργανωμένη καί ὁλοκληρωμένη Ὁμάς, εἰς τήν ὁποῖαν μπορεῖ νά δοθῇ τό ὄνομα τοῦ Νέου Ὁμίλου Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου. Θά διαπιστώσῃ ὅτι **τά μέλη του ὑπάρχουν παντοῦ καί ἐργάζονται εἰς κάθε χώραν καί εἰς ὅλας τάς ὁργανωμένας θρησκευτικές καθὼς καί ὅλας τάς ἄλλας ομάδας**, πού εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τήν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος καί εἰς τήν προετοιμασίαν διά τήν ἐπιστροφήν τοῦ Χριστοῦ”³⁸.

Ἡ Μπέιλυ ὑποστήριζε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἤδη κατά τά δέκα τελευταῖα ἔτη πρό τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου της “Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ”, εἶχε διοργανωθεῖ ὁ “Νέος Ὁμιλος τῶν Ἐξυπηρετητῶν τοῦ κόσμου” καί ἀποτελοῦσε “ὁμάδα ἀπό ἄνδρας καί γυναῖκας κάθε ἔθνους καί φυλῆς, κάθε θρησκευτικῆς ὁργανώσεως καί ἀνθρωπιστικῆς κινήσεως, πού εἶναι βασικῶς προσηνατολισμένοι ἢ ἀρχίζουν τώρα νά προσανατολίζονται πρὸς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, πού ἐργάζονται συνειδητῶς καί κάποτε ἀσυνειδητῶς διά τήν ἀπενεμφάνισίν Του”³⁹.

Ἡ Μπέιλυ, τέλος, θεωρεῖ τόν ἀριθμό καί τήν ἀκτίνα δράσης τῶν μελῶν τοῦ “σώματος” αὐτοῦ ἐπαρκῆ γιά νά ἐπιφέρουν τίς μεταβολές, πού εἶναι ἀναγκαῖες γιά νά δώσουν στόν “Χριστό” τήν εὐκαιρία “νά περιπατήσῃ καί πάλιν μεταξύ μας”. Αὐτό θά ἐπιτευχθεῖ ἂν τά ἄτομα αὐτά εἶναι πρόθυμα **“νά ὑποτάξουν τάς ἐθνικάς, θρησκευτικές καί τάς μεταξύ τῶν ὁργανώσεων των διαφοράς... νά ἐξοικειώσουν τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν σκέψιν τῆς ἐπανεμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ... καί νά δώσουν μίαν**

³⁶ Αὐτόθι, σ. 176.

³⁷ Αὐτόθι, σ. 52.

³⁸ Αὐτόθι, σ. 194, (ὑπογράμμιση δική μας).

³⁹ Αὐτόθι, σ. 197.

σύνοψιν τοῦ ἔργου τῶν δύο γιῶν τοῦ Θεοῦ: τοῦ Βούδδα καί τοῦ Χριστοῦ, καί νά τό καταστήσουν ἀποτελεσματικόν”⁴⁰.

Ἔτσι ὁραματιζόταν καί ὀνειρευόταν τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” ἢ “σχισματική” θεοσοφίστρια καί ἀποκρυφίστρια Ἀλίκη Μπέϊλυ. Αὐτή τήν ἴδια “Παγκόσμια Θρησκεία” ἐξακολουθοῦν νά ἐπαγγέλλονται οἱ συνεχιστές ἐκείνης καί πολλές ἄλλες σύγχρονες παραθρησκευτικές ὁμάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς”. Μιά “θρησκεία” πού θά ἔχει τόν δικό της “Χριστό”, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τόν ἀληθινό ἱστορικό Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀντιθέτως, εἶναι ἡ πλήρης ἀναίρεση Ἐκείνου, μιά “πιθηκίζουσα” ἀντιγραφὴ Του, μιά “ἀντίχριστη” “καρικατούρα” Του, τήν ὁποία πεισματικά προσπαθοῦν νά κατασκευάσουν καί νά ἐπιβάλουν οἱ διάφορες ἀποκρυφιστικές ὁμάδες.

Ἄραγε, εἶναι δυνατό, μετά ἀπό ὅλα αὐτά, νά ὑπάρξουν ποτέ Χριστιανοί καί μάλιστα Ὁρθόδοξοι, πού θά παραπλανηθοῦν ἀπό τέτοια συνθήματα, ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης καί συνεργασίας τῶν ἀνθρώπων καί τῆς “καλῆς θέλησης” καί κατανόησης μεταξύ τῶν λαῶν τῆς γῆς;

⁴⁰ Αὐτόθι, σ. 199, (ὑπογράμμιση δική μας).